

Uđ 4.5 {PTS: Uđ 41}

Naga Sutta

Kinh Voi Chúa

(Việt dịch: TKN Giải Nghiêm, từ bản
Pali-English của John D. Ireland.)

Tôi nghe như vậy vào một thời Đức Thế Tôn đang ở tại tu viện Ghosita, gần Kosambi. Lúc bấy giờ Thế Tôn sống bị vây bọc bởi các tì khuru, tì khuru ni, các nam nữ cư sĩ, các vua quan, các đạo sư ngoại đạo và đệ tử của họ, và Ngài phải sống trong sự bất tiện, không thoải mái. Bấy giờ Thế Tôn nghĩ: “Hiện nay ta đang phải sống vây bọc bởi các tì khuru, tì khuru ni... các đạo sư ngoại đạo và đệ tử của họ, và ta phải sống trong sự bất tiện, không thoải mái. Sao ta không sống một mình, xa khỏi đám đông?”

Thế rồi, vào buổi sáng, Thế Tôn đắp y, mang bình bát và y ngoài, đi vào thành Kosambi để khát thực. Đi khát thực ở Kosambi và trở về sau buổi thọ trai rồi, Ngài tự mình dọn dẹp chỗ ở, mang theo y bát, và lẳng lặng một mình đi về hướng Parileyyaka, không báo cho thị giả hay chúng tì khuru biết. Đi bộ lần hồi, Ngài đến Parileyyaka và trú trong một khu rừng được bảo vệ gần thành Parileyyaka, dưới gốc một cây sa-la linh thiêng mang điều cát tường.

Bấy giờ, có một con voi lớn sống bị vây bọc bởi những con voi đực và voi cái, những con voi nhỏ và những con voi đang còn bú; nó ăn cỏ bị bứt ngọn, và những con voi kia ăn các cành cây mà nó bẻ xuống. Nó uống nước bị vấy đục và mỗi lần đi lên đi xuống nước nó đều bị

những con voi cái chen lấn tranh giành; nó sống trong sự bất tiện, không thoải mái. Bây giờ con voi lớn nghĩ: “Hiện nay mình phải sống vây bọc bởi những con voi đực, voi cái, voi nhỏ, voi con. Mình ăn cỏ bị bứt ngọn, và những con voi kia ăn các cành cây mình bẻ xuống. Mình uống nước bị vấy đục và mỗi lần đi lên đi xuống nước mình đều bị những con voi cái chen lấn tranh giành; mình sống trong sự bất tiện, không thoải mái. Sao ta không sống một mình, xa khỏi đám đông?”

Thế rồi con voi lớn ấy rời khỏi đàn và đi đến Parileyyaka, đến khu rừng được bảo vệ, và đi lại chỗ Đức Thế Tôn dưới gốc cây sa-la linh thiêng mang điều cát tường. Khi đến chỗ Đức Thế Tôn đang ở, con voi lớn giữ cho chỗ ấy sạch cỏ và

dùng vòi mang nước lại cho Đức Thế Tôn dùng.

Lúc bấy giờ, trong khi sống một mình, viễn ly, ý nghĩ này khởi lên trong tâm Ngài: “Trước đây ta sống bị vây bọc bởi các tì khuru, tì khuru ni... và ta phải sống trong sự bất tiện, không thoải mái. Còn bây giờ ta sống không bị vây bọc bởi các tì khuru và tì khuru ni... được thoải mái, thanh nhàn.” Và ý nghĩ này cũng khởi lên trong tâm con voi lớn: “Trước đây mình sống bị vây bọc bởi những con voi đực và voi cái... và mình phải sống trong sự bất tiện, không thoải mái. Còn bây giờ mình sống không bị vây bọc bởi những con voi đực và voi cái... Mình ăn cỏ nguyên không bị bứt ngọn, và những con voi kia không ăn những cành cây mình kéo xuống. Mình uống nước trong và

mỗi lần đi lên đi xuống nước mình không bị những con voi cái chen lấn tranh giành. Mình sống thoải mái, thanh nhàn.”

Lúc bấy giờ, Đức Thế Tôn, trong khi quán sát sự độc cư của mình, bằng tâm mình hiểu được ý nghĩ trong tâm con voi lớn nọ, khi ấy Ngài tự thốt lên lời này:

Chỗ tương đắc gặp nhau
giữa tâm bậc toàn giác
và tâm con voi lớn
ngà dài như cày xe,
là: ai cũng ưa thích
sống một mình trong rừng.